

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τι άλλο μπορούσε να κάνει μέσα στο βατόρι που βρισκόταν κι' ο ίδιος ο Λαμπιρής;

Ήθελε να της φηθείσει δυό λόγια για τη Ρόζα και να την καθησυχάσει, μα δεν είχε το κοράφι. Γιατί ασφαλώς η Λαμπιρίνα δεν θα έβρισκε που βρισκείται ή ζωή της, όπως δεν θα τόξερε κι' ο Λαμπιρής.

«Αν την ξανασημειώσω, σκέφτηκε ο 'Ανδρέας, θα της φηθείσει γρήγορα—γρήγορα δυό λόγια. Θα της πω πού μένει η Ρόζα. Αυτό θα της μιλητώ τον πόνο, θα της ήσυχάσω την αγωνία...».

Μα η ευκαιρία αυτή δεν έδωθηκε στον 'Ανδρέα, όσο κι' αν την αναίτησε. Φιλίππιτος, όπως πάντα, ο Λαμπιρής, παρακολούθησε κι' επέβλεπε τη γυναίκα του.

Πλησίαζαν έτσι στον Πειραιά, χωρίς να συμβεί τίποτε το απρόβλεπτο.

Ο 'Ανδρέας είχε γίνει τώρα σκεπτικώς. Ο νους του πετούσε στη Ρόζα. Κατέστρωνε το σχέδιο της ενεργείας του μιλιάς θάψανε στην 'Αθήνα...

Ήταν το δεύτερο πρωί του ταξιδιού τους. Γραβιόσανε αλόγια στον Πειραιά.

Ο Γαλάζης είχε σηκωθεί πριν βγεί ο ήλιος και καθότανε στη γέφυρα του πλοίου. Ήταν τόσο αναγκασμένος! Σε λίγες ώρες θα φάγαμε τη Ρόζα στην αγαλιά του... Μα κι' αυτή θάγε ξηρήσει όπως τώρα, σκέφτονταν ο 'Ανδρέας. Θα χάθει στο κορβιά της, θα πνίξο το γάλα της και θα πετάξο ο νους της κοντά μου... Κάτι θα της λείη, πώς πρόκειται να με δει, θάχει μια γλυκιά συγκίνηση, μα ενόχληση προσίσθη...

Το βατόρι δλο και πλησίαζε στον Πειραιά... Ο 'Ανδρέας κι' ο 'Αλιζης είχαν κατέβει τώρα στο κατάστρωμα. Πέρα, μακριά, διακρινόταν η 'Ακρόπολι, κάτω από ένα γαλανό πέλο θαμπαύρας... Και τα μάτια τους ήταν καρφωμένα εκεί, στην 'Αθήνα.

Ο Γαλάζης έννοιωθε βαθειά συγκίνησι. Σε λίγο θάβλεπε την αγατημένη του, θα την ξαφρυγε στην αγαλιά του με λαχάρα...

Ο 'Αλιζης μάντευσε τις σχέσεις του και του είπε ξεθαγα:

— Άρσει να μην έχουσε καμιά φασαρία στο λιμάνι.

— Τι θές να πής; ούτησε ο 'Ανδρέας.

— Ξέρω κι' εγώ... Δεν μου άρεσε καθόλον αυτός ο κ. Λαμπιρής. Σε συμβουλίωο μάλιστα να τον άποφύγετε.

— Πώς;

— Άς τον άφήρουμε ν' αποβιασθί αυτός πρώτος. Καθόμασε στο κορβί της δευτέρας θέσεως κι' όταν ξεκουμισθί, φεύγουμε και μες.

— Έστο... Άς γίνη έτσι, είπε ο Γαλάζης.

Μπήσαν στο λιμάνι.

Οι επίβατες είχαν ανέβει τώρα στο κατάστρωμα. Μαζύ κι' ολους, ήταν κι' ο Λαμπιρής με τη γυναίκα του.

Ο 'Ανδρέας με τον 'Αλιζη τον κρηφοκίταζαν άπ' το παραθυράκι του κορβί της δευτέρας θέσεως.

Ένα σοφύ βάρκες είχαν τριγυρίσει τώρα το πλοίο και επέβαται και υπαγάγια είχαν στοματωχί στις σκάλες.

— Φεύγε, είπε ο 'Αλιζης στον 'Ανδρέα, παρακολούθηοντας πάντα με το βλέμμα το Λαμπιρής.

— Ναι, φεύγει, είπε κι' ο 'Ανδρέας, άναστενάζοντας μ' άνακούφιση.

Πέρασαν λίγες στιγμές.

Οι δυό φίλοι κίταζαν τώρα έξω άνήνοχη.

— Μά, τί διάβολο περιμένει; ούτησε στενοχωρημένα ο Γαλάζης.

Ο 'Αλιζης δεν του άπάντησε. Κίταζε έξω καλύτερα κι' έπειτα είπε με φωνή παραμένη:

— Κάτι ξηράει... Ψάχνει με το μάτι... Κάποιον προμένει φανένται.

— Κανένα γνωστό του βαρκάρη...

— Ίσως...

Πραγματικώς ο Λαμπιρής δεν βρισόταν να κατέβη σε βάρκα. Στανμένος πάνω από το πλοίο, κίταζε κάτω τις βάρκες με προσοχή, μ' άνυπομονησία. Έξαφνα έκανε ένα νύημα ίκανοτήσεως και σήκωσε το χέρι του, σαν να ήθελε σε κάποιον.

Οι δυό φίλοι άνησχησαν.

Τι συνέβαινε λοιπόν;

— Πρόκει να βγούμε να δούμε τί τρέχει, είπε ο 'Ανδρέας.

— Κάθισε, θα βγώ εγώ, τον συμβουλίωε ο 'Αλιζης.

Βγήκε πρώτα, έκανε μια βόλτα στο κατάστρωμα και ξαναήρθε.

— Τι συμβαίνει; τον ούτησε ο Γαλάζης άνησχος.

— Χαι... Κάτι μάς μαγερεύει ασφαλώς αυτός ο κούκος.

— Γιατί;

— Είδα σε μια βάρκα να τον περιμένει ένα έπιστο παλιόηρωτο.

Θάνατι κανέναν άπ' τους άνηρωτούς του, τους υπράβους του.

Ο Γαλάζης έσφιξε τις γραβιές του.

— Ευτυχώς, πάμ! φώναξε.

— Πού; ούτησε ο 'Αλιζης.

— Να βγούμε έξω.

— Όχι, δεν έινε σωστό, Περσίωμε λίγο.

— Να περιμένο; Γιατί; Θα με τραμογραφήσουν οι όπλοφόροι του Λαμπιρής; Να πάμ' ο διάβολος, δεν ζούμε πια στον μεσαιώνα. Άς τολμήσουν να μ' άνοχησουν και βλέπει.

Έννο ο Γαλάζης μίλιωσε, ο 'Αλιζης κίταζε έξω.

Έξαφνα τρυάχησε.

— Κίταζε! έιπε στο φίλο του.

Ο 'Ανδρέας κίταζε στο κατάστρωμα κι' είδε το Λαμπιρής να μιλή σγα, σαν να τούδινε δούλο, μ' έναν άνηρωτο ψηλό κι' άταλασο.

Γιά μια στιγμή μάλιστα γύρισε και τούδειξε το κορβί της δευτέρας θέσεως. Έκείνος ζούνησε το κεράλι του...

Ο 'Ανδρέας είχε χλωμιάσει.

Αυτός ο παλιόηρωτος... αυτός ο άνηρωτος... τραύισε.

— Λοιπόν... Αυτός ο άνηρωτος, έινε γνωστός σου; ούτησε ο 'Αλιζης.

Ο Γαλάζης κίταζε κάλι καλά τον άγνωστο κι' έξαφνα φώναζε, χριπώντας το μέτωπό του:

— Ναι, αυτός έινε!...

— Πούσε; ούτησε ο 'Αλιζης.

— Ένας... ένας... παλιόηρωτος! άπάντησε ο Γαλάζης, μη θέλοντας να πη την άλήθεια, για να μη τον τρωμάξη.

Ότ'όσο όμως στον άγνωστο αυτό είχε γνωρίσει τον άνηρωτο που άποκρίθηκε να τον δολοφονή, τη νύχτα εκείνη πούδινε το άμα του για τη Ρόζα. Ναι, αυτός ήταν. Δεν έκανε λάθος. Και τώρα, γιατί τον είχε κίτσει, τηλεγραφήσε βέβαια, ο Λαμπιρής στο βατόρι; Όχι για να του σφιχί το χέρι ασφαλώς, 'Αλλά για να του αναδείη κάποια νέα άτιμα...

Ο 'Ανδρέας ήταν έξω φρενών. Κίταζε για μια στιγμή έξω κι' είδε το Λαμπιρής να κατεβαίνει τη σκάλα του βατωριού μαζύ με τη γυναίκα του.

Ο άνηρωτός του είχε σταθεί στο κατάστρωμα, σαν κάτι να περιμένε...

— Δεν πρόκει να διατάχουμε, είτε έξαφνα ο Γαλάζης. Έμπρός!

— Θα κατιώμε; ούτησε ο 'Αλιζης.

— Να!

Βγήκαν στο κατάστρωμα από το αντίθετο μέρος, στη σκάλα πού ήταν ελεύθερη και κατέβηκαν σε μια βάρκα, χωρίς να κίταξουν γύρω τους, προσποσύνοντι τον άδιάφορο.

Όταν όμως η βάρκα άπομακρύνθηκε λίγο άπ' το βατόρι, οι δυό φίλοι είδαν μια άλλη βάρκα να τους άκολουθί. Μέου στη δεύτερη αυτή βάρκα βρισκόταν ο άνηρωτος του Λαμπιρής, πού δεν ήταν παρή ο έπισκέπτης των κτημάτων του. ('Ακολουθεί)

Είχε πάρει τη Ρόζα και πήγαυαν στο Τηλεγραφείο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΝΗ ΓΥΡΙΚΟ - ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝ- ΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ «Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ» 'Η παθητική και δραματική ιστορία δύο νοστιτών, δυό 'Αθίλων αδελφών, πού αγάπησαν παράφορα τον ίδιο νέο.